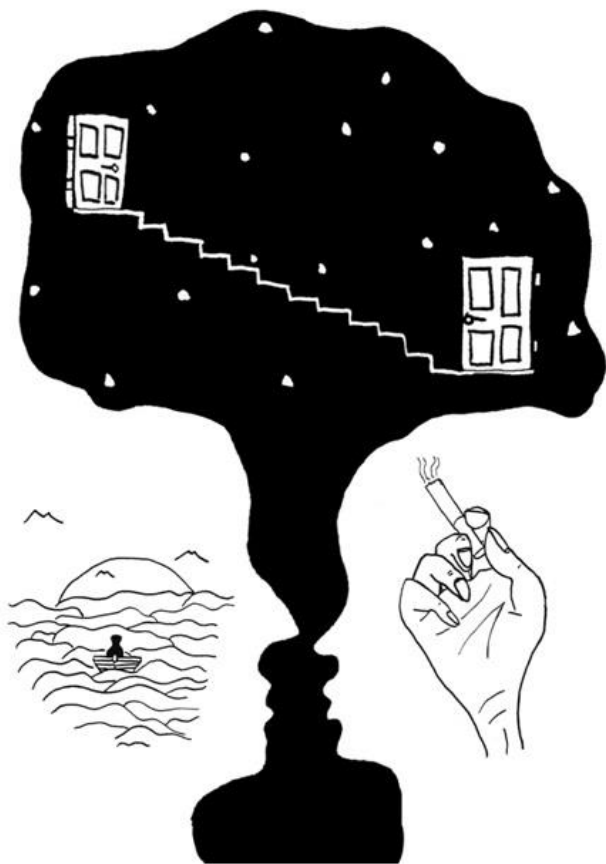

ZLATÉ SILUETY

Vincent
Lølix

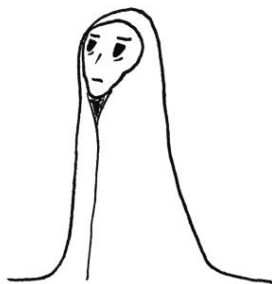
ZLATÉ SILUETY

Vincent Lølix

JSEM NOČNÍ MŮROU

Nenarodila jsem se. Nemám matku ani otce. Nemám prarodiče, nemám strýčky ani tetičky, nemám bratra, mám jen jedinou sestru, s kterou se nikdy neuvidím. Nemám přátele a nemám nikoho, kdo by mě miloval, komu by na mně záleželo. Nemám peníze, nemám dům ani byt, nemám žádný majetek. Nemám jméno a nemám ani tvář či hlas.

Mám jen černý otrhaný plášť. Mám jen sama sebe.

Všichni se mě bojí a nikdo se mnou nechce nic mít. Nezvou mě na večírky, nežadají mě o schůzky. Pánové mi nenesí květiny a dámy si přede mnou nehrají s loknami. Na ulici si mě nevšímají a uhýbají pohledy.

Přes den spím, neexistuji. V noci se toulám po lidských příbytcích, po jejich domech, v jejich snech.

Včera jsem viděla ženu. Stála na kraji ulice, hned vedle staré cihlové zdi, a plakala. Zlatavé vlasy měla rozčuchané, na sobě dlouhý plášť a oční linky jí stékaly po tvářích. Plakala a plakala. Okolo ní stál dav lidí a všichni si ji natáčeli na telefony. Shromáždili se kolem ní a uzamkli ji v nepropustné ohradě. Neviděla přes ně na svět a neviděla ani na mě. Obklíčili ji jako vysoký živý plot a pomalu a jistě se k ní stahovali. Čím dál tím blíž. Oči přilepené na displejích, na kterých bez přestání plakala. Přibližovali se a přibližovali. Tlačili se na ni, tlačili ji

do zdi. Tak silně a tak dlouho, dokud se neroztekla se svými slzami a dokud neprosákla do škvír mezi cihlami.

Netrpím hladem ani žízní, neznám sexuální touhu či mateřský instinkt. Nemám pudy, sny ani cíle. Jsem odvrácenou stranou mince, jsem strašidelnou prázdnotou, jsem černým stínem mezi hvězdami.

Jindy jsem spatřila dítě. Poletovalo vzduchem. Podrážky od tenisek prošoupané, tričko špinavé a vytahané, tvář celou uslintanou a uplakanou. Nevědělo, jak se lítá, a tak se bezmocně odráželo od budov, od stromů, od laviček, od lidí. Úpěnlivě prosilo, sápal se po kolemjdoucích a snažilo se něčeho nebo někoho chytit. Mávalo rukama, kopalo nohama a vřeštělo, ale zřejmě jsem byla jediná, kdo ho viděl a slyšel. Zůstala jsem mu jenom já. A tak se dítě vznášelo a vznášelo, výš a výš, až odletělo tak vysoko, že dočista zmizelo mezi mraky. Nikdo tam dole na zemi se za ním neohlédl. Nikomu nescházelo a nikdo pro něj neuronil slzu.

Protože já se neohlížím ani nepláču.

Nemůžu mít psa, kočku, papouška, dokonce ani křečka. Neznám žádné veselé písničky, stejně neumím zpívat ani si pískat. Nikdo mi před spaním nečetl pohádky o silných princích a krásných princeznách. Zním jenom strach, bědování a nářky druhých. Tou útrpnou, smutnou melodií je protkán celý můj život, který nikdy neskončí. Který jsem si sama nevybrala a o který jsem nikoho neprosila.

Znala jsem tygra. Pyšnil se temně černými skvrnami na blyštící se rudé srsti a vážil dobrých dvě stě kilo. Ostré drápy, mocné pracky a děsivý řev – rozený zabiják, elegantní vrah. Od mládí bydlel v zoologické zahradě a bydlel tam sám. Ne snad proto, že by v ní neměli dost tygrů, prostě se neodvážili k němu žádného jiného pustit. Měli strach, že by je napadl, rozsápal a bez milosti zabil. Taky koukal zle a cenil zuby. Proto se jej všichni báli, lidé i ostatní tygři. Zíral na každého, kdo se jenom přiblížil, a ke každému se hrnul. S rychlostí a urputností démona džungle. Celý život před ním všichni utíkali, protože nikdo nevěděl, co jsem věděla jenom já. Že on si, chudák, celou tu dobu chtěl jenom s někým povídat.

Nikdo nemá tušení, jaké to je být mnou. Nikdo by mnou být nechtěl a ti, co o tom sní, mnou trpí nejvíce. Takový je můj dotek. To jediné, co mám. To jediné, co můžu.

Všech i všeho se dotýkat.

Ať je pro ně každé ráno slunce zase o něco jasnější.

A mně nezbyvá než doufat, že snad, jednoho dne, pohladí po tvářích i mne.

O JEDNOM ZABITÍ

Rustikální pokoj, v něm postel, skříň, převrácená židle a stůl. Na dřevěném stole není nic kromě lampy. Na posteli rozházené peřiny, skříň je zavřená a vedle židle leží v kaluži krve bledé ženské tělo. Nad ním stojí muž, ruce má potřísněné krví. Uhlazenou pěšinku, dlouhý vous, na nose brýle, vestu a košili účetního, naleštěné střevíce.

Muž: Co jsem to provedl? – Překvapeně hledí na ženu na podlaze.
Chvíli ticho.

Muž: Co jsem to provedl? Už zase? Už zase! Už zase, už zase! –
Začne se bít po hlavě.

Přestane a zhluboka se nadechne.

Muž: Ne. – Zaběduje a položí se na kolena.

Muž: To jsem nechtěl. – Chytí se za tvář a začne vzlykat.

Nějakou dobu tak nad ní sedí a pláče. A ona se mezitím zvedne.
Posadí se, bílá jako stěna.

Žena: Proč pláčeš?

Muž překvapeně rozevře dlaně a uskočí dozadu.

Žena: Neplač. – Snaží se jej utěšit.

Muž: Ty... ty... – Koktá.

Žena: Ano?

Muž: Jak to?

Žena: Jak to co?

Muž: Jak to, že se mnou mluvíš?

Žena: A proč bych nemluvila? Mám snad ústa. – Vesele.

Muž: To máš, ale...

Žena: Promiň, asi jsem na chvíli usnula. Chceš, abych ti připravila večeři? – Vstane a otřepe si noční košili.

Muž: Večeři? Vždyť jsi mrtvá.

Žena: Mrtvá? – Překvapeně.

Muž: Mrtvá.

Žena se začne prohlížet: A jak se to pozná?

Muž: Ta krev na podlaze.

Žena: Ta nemusí být moje.

Muž: A srdce... srdce ti bije?

Žena si přiloží dlaň na hrudník a chvíli mlčí.

Muž: No? – Netrpělivě.

Žena: Máš pravdu. Nebije.

Muž: Tak vidíš. Říkal jsem ti to.

Žena: Ale jak se to stalo?

Muž se začne nervózně ošívat. Škrábe se na zátylku a uhýbá před jejím pohledem.

Žena: Proč? Snad jsem byla zdravá. Nic mi nescházelo. Že by... že by mě někdo přepadl?

Muž: Nešlo o přepadení.

Žena: Tak proč je tu všude tolik krve? – Dobře si ho prohlédne. – Tvoje ruce!

Muž si je reflexivně schová za záda, ale pozdě.

Žena: To ty? – Zklamaně.

Muž hledí do země a tiše přikývne.

Žena: Ale proč?

Muž zavrtí hlavou.

Žena: Vždyť jsme se milovali. Nebo snad ne?

Muž: Pořád tě miluju! – Vykřikne, ale hned zase sklopí hlavu.

Žena: Tak proč?

Muž dál neodpovídá.

Žena se posadí na postel a hledí na kaluž vlastní krve.

Muž: Moc mě to mrzí.

Žena: To mě taky.

Muž: Já nechtěl.

Žena: Aha.

Muž: Kdyby to šlo, vrátil bych to zpátky.

Žena: Jenomže to nejde. Správně?

Muž pokyvuje hlavou.

Žena: Aspoň bys mi mohl vysvětlit proč. Proč?

Muž: Nevím! Dobře? Já prostě nevím.

Žena: Tomu nevěřím.

Muž pokrčí rameny.

Žena: Je v tom snad nějaká jiná?

Muž: Taky.

Žena: Která?

Muž: Všechny.

Žena: Všechny?!

Ticho.

Žena: Tak se všemi se soupeřit nedá. – Uzná smutně. – Tak aspoň, že je ti to líto, no.

Muž: To je.

Žena: Hmm.

Muž: To mi nedělej.

Žena: Co?

Muž: To tvoje hmm.

Žena: Hmm.

Muž: Přestaň.

Žena: Nebo co? Zabiješ mě?

Muž se stáhne zpátky ke stolu.

Žena: Aspoň že už to nebudu muset uklízet. – Pokyne k zakrvácené podlaze.

Muž: Já tomu ale nerozumím.

Žena: Čemu?

Muž: No, jak to, že spolu můžeme mluvit? Když... no však víš.

Žena: Když už jsi mě zabil? Nevím. Mě se neptej. Já jsem mrtvá poprvé. A nikdo mi neřekl, jak se mám jako mrtvá chovat. Nedostala jsem k tomu manuál. Moc se omlouvám, jestli se nechovám tak, jak bych měla. Jestli ti tím, nedej bože, způsobuji nějaké potíže či nepříjemnosti.

Muž: Ne, no, akorát teď nevím, jak se k tomu mám postavit.

Žena: Ode mě radu nečekej.

Muž: Aha.

Žena se usadí hlouběji do peřin a na moment se zamyslí.

Žena: Jak jsi to udělal?

Muž: Co prosím?

Žena: No, jak jsi mě zabil?

Muž: Proč to chceš vědět?

Žena: Prostě mě to zajímá. Jsem zvědavá.

Muž: To je hloupé.

Žena: No, to promiň, a kdy přesně to začalo být hloupé? Potom, co jsem vstala a začala se vyptávat? Do té doby to hloupé nebylo? Kazím atmosféru?

Muž: Nech toho.

Žena: Čeho?

Muž: Nebuď pořád tak sarkastická.

Žena: A kdo mě zabil?

Muž: No já.

Žena: A já chci vědět proč! – Zaječí.

Muž: Na to není jednoduchá odpověď.

Žena: Nesmysl! Výmluva. Na všechno existují jednoduché odpovědi. To, že tobě se ta odpověď nelíbí, ještě neznamená, že neexistuje. Složitě odpovědi jsou jenom obranou. Labyrintem, který slouží jen k tomu, abys neviděl ten jednoduchý a skutečný důvod schovaný uvnitř. Tvoji primitivní malou podstatu. Protože si potřebuješ připadat důležitý. Proto si vymýšlíš nesmysly. Vymýšlíš si další a další a další, dokud se v té pavučině dobrovolně neztratíš.

Muž: Nech už toho. Přestaň mě konečně poučovat.

Žena: A nenechám! A potom můžeš jenom s úlevou říct – *Já nevím. Já vlastně nevím, proč jsem to udělal.* – Imituje ho hloupým hlasem.

Muž: Už toho mám tak akorát dost!

Žena: Celá se třesu. – Rozesměje se.

Muž: Já tě! – Rozčílí se.

Žena ani nemrkne, ani se nehne. Hledí mu přímo do očí.

Žena: Už mi řekneš, jak jsi mě zabil?

Muž: Copak ti to ještě není jasné?

Žena na něj mlčky hledí a zajede si rukou pod noční košili. Nahmatá díru mezi žebry. Vytáhne ruku zase ven, celou od krve. Na moment se rozesměje.

Muž: Čemu se směješ?

Žena: Tobě.

Muž: Proč zrovna mně? Co je na mně směšného?

Žena: Já. – Znovu se rozesměje.

Muž: Mlč už, prosím tě.

Žena: Tohle jsi nečekal, vid'?

Muž: Ne, to skutečně ne.

Žena: Že mě ještě uslyšíš.

Muž: Tohle je poprvé.

Žena zpozorní: Tak poprvé?

Muž si uvědomí svou chybu.

Žena: A kolikrát už se ti to stalo? – Ukáže na krvavou skvrnu na podlaze.

Muž: Nerozumím.

Žena: Já myslím, že rozumíš. Já myslím, že nejsem první, které jsi tohle provedl.

Muž: A i kdyby? I kdybys byla, já nevím, třeba pátá? Jaký je v tom rozdíl?

Žena: Takže pátá?

Muž: Řekl jsem třeba. To byl jenom příklad.

Žena: Čtvrtá?

Muž: Na tom přeci nezáleží.

Žena: Mně ano.

Muž se mezitím instinktivně přesouvá před skříň a žena si toho všimne.

Žena: Možná jsem mrtvá, ale na něčem mi ještě záleží. A víš, co ti ještě řeknu? Být mrtvá má svoje výhody! Čeho bych se ještě mohla bát? Co by se mi asi tak mohlo stát? – Kráčí k němu výhruzně.

Muž: Můžu tě zabít znovu. – Zkusí.

Žena: Nemůžeš, lásko. – Pošeptá, chytí jej za ruku a shodí k zemi.

Muž se nečekaně skácí pod její nenadálou silou a žena rozevře skříň. Překvapeně zírá dovnitř, zatímco muž se neodvažuje otočit.

Žena: Takže pátá.

Muž: Zavři to! – Žadoní.

Žena: Bojíš se tam nahlédnout? Bojíš se svých kostlivců ve skříni?

Muž: Nedá se tu dýchat, jak to páchne.

Žena: Nic necítím. – Pronese zasněně.

Když se opět vrátí k sobě, skříň zavře. Muž se zhluboka nadechne, ale zůstane ležet. Žena k němu přistoupí a pohladí jej po vlasech.

Žena: Už mi konečně řekneš, proč jsi mě zabil? A proč jsi zabil všechny ty ostatní?

Muž: Na to ti nemůžu...

Žena: Odpověď? Už jsem ti jednou vysvětlila, že můžeš, tak už s tím konečně přestaň, buď aspoň chvíli chlap a konečně se vymáčkni! – Znovu jej pohladí. – Uleví se ti. Uvidíš. A já už to stejně nikomu neřeknu.

Muž: Jsi jenom přelud. Jsi v mé hlavě.

Žena: Cožpak necítíš můj dotyk? – Dál jej hladí po vlasech.

Muž: Jsi přelud. – Opakuje.

Žena: Možná jsem a možná ne. Nic to nemění na tom, že jsem tady s tebou a ty mě nemůžeš ignorovat. Nemůžeš mě umlčet, nemůžeš mě nevidět. Cítíš mou ruku a zanedlouho ucítíš i můj pach.

Muž: Přelud, přelud, přelud... – Každé slovo opakuje tišeji, dokud zcela neumlkne. Zklidní svůj dech a napřímí se.

Žena jej konečně přestane hladit a zašeptá: Zavřeš oči. Nevidíš mě. Pokoj je prázdný. Necítíš mou ruku. Můj parfém dávno vyprchal a společně s ním mizí i železitý pach krve. – Ustupuje k posteli a tiše se schová pod peřinu. – Skoro už mě neslyšíš. Jsem jenom doznívajícím tichým hláskem. Mizející ozvěnou. Zapomenutou vzpomínkou. Jsi v pokoji a jsi sám. Až otevřeš oči, já utichnu a ty zjistíš, že se nic nestalo. Že jsi mi nic neudělal. Že jsi mě snad ani nikdy nepotkal. Je to tak. Otevíráš oči.

Žena zmizí pod peřinou a muž skutečně otevírá oči. Zhluboka se nadechne a vstane. Obchází pokoj a opatrně se rozhlíží.

Muž: Skutečně to byl jenom přelud. Výplod mé fantazie. – Jeho radost zarazí kaluž krve.

Muž: Ale co ta krev?

Žena vykoukne z peřiny: No jo! Co ta krev? Tu jen tak někdo nesmyje!

Muž se vyleká.

Žena: A přece tu jsem! A budu. A budu. A budu. A znovu a znovu.

Muž: Mlč, mlč, mlč! – Podrážděný muž si snaží zakrýt uši.

Žena: Budu mlčet, až mi řekneš, proč jsi mě zabil.

Muž: Ale já to nevím.

Žena: Řekni. – Vyleze ven z postele a pronásleduje muže po pokoji. – Řekni. Řekni. Řekni. – Opakuje jako dítě.

Muž vybuchne: Protože už jsem to dál nesnesl!

Oba se zastaví. Žena, stojící za jeho zády, se od něj odvrátí a opět se posadí zpátky na postel.

Žena: Copak jsem byla tak hrozná?

Muž: Ale vůbec ne.

Žena: Copak jsem ti nějak ublížila? Copak jsem ti něco udělala?

Muž: Nic jsi mi neudělala. – Muž si klekne a položí hlavu do jejího klína.

Žena: Copak jsem tě dost nemilovala?

Muž: Proč mě tak trápíš? – Zafňuká.

Žena: Milovala jsem tě jako svůj život. – Hledí smutně před sebe.

Muž: A já tebe.

Žena: I přesto?

Muž: I přesto.

Ticho.

Dlouhé ticho.

Muž: Jaké to je?

Žena: Co?

Muž: Být mrtvá?

Žena: Vlastně... v tom není až takový rozdíl. Jenom je mi zima. Víš? Tak nějak zevnitř.

Muž: Viděla jsi něco, když jsi umírala? Myslím potom, co jsi zavřela oči.

Žena: Je to jako snít. Ale beze snu.

Muž: To zní příšerně. A smutně.

Žena: Co?

Muž: No, že to nemá žádný smysl. Žít. A potom... prostě umřít. Nic víc.

Žena: Já se ale necítím smutná. Vlastně, v určitém smyslu, už se tolik nebojím. Jestli už jsem mrtvá a jestli nemá nic smysl, co hroznějšího se mi ještě může stát? Jenom ta zima. Ta nekončící zima. Ta je nepříjemná. – Zachvěje se.

Muž: Je mi to vážně moc líto. Co jsem ti provedl.

Žena: Ale vždyť já vím.

Muž: Měla jsi pravdu. Není to vůbec složité. Je to naopak strašně jednoduché. Prostě jsem sobec.

Žena: To jsme všichni.

Muž: Já si vážně vždycky myslím, že tentokrát to bude jiné. Že tentokrát budu jiný. Já tomu opravdu věřím. Ale stejně. – Pohlédne ke skříni. – To vždycky skončí stejně.

Žena: Měl by sis tam uklidit, víš. Protože, upřímně, nemůžeš milovat někoho jiného, pokud to nedovedeš ani sám se sebou.

Znovu se oba odmlčí.

Žena: Myslím, že už půjdu.

Muž: A kam? – Překvapeně se narovná.

Žena: Nevím. Nezáleží na tom. – Zvedne se a obejde muže.

Muž: Přece nemůžeš jít takhle?

Žena: Jak? Mrtvá?

Muž: V noční košili.

Žena se na něj usměje: Neboj, větší zima už mi nebude.

Zavře za sebou a nechá jej samotného v pokoji...

...s jejím tichým srdcem na podlaze.

